

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Constantin Alerguș, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti,
Iurie Bejenaru

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Djulieta Devder, și succesorul părții vătămate Nazari Ecaterina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui

Doni Ștefan Gheorghe,

născut la 15 iulie 1982, originar și domiciliat în r-nul Hîncești, s. Lăpușna.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 15 februarie 2013 – pînă la 03 mai 2013 (instanța de fond);*
- 2. de la 30 mai 2013 – pînă la 24 ianuarie 2014 (instanța de apel);*
- 3. de la 16 aprilie 2014 – pînă la 08 iulie 2014 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 03 mai 2013, Doni Ștefan a fost achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin.(1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Doni Ștefan, a fost învinuit de faptul că, la 01 iunie 2004, aproximativ la ora 19⁰⁰, fiind în relații ostile cu Ciobanu Mihail, aflîndu-se în pădurea din apropierea s. Negrea, r-nul Hîncești, l-a împușcat pe ultimul în regiunea abdomenului din arma de vînătoare cu țeavă dublă de model TU-163 cu nr. T3083B, cauzîndu-i părții vătămate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 68D din 06

aprilie 2012, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în urma cărora victima a decedat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Doni Ștefan să fie condamnat în baza art. 145 alin.(1) Cod penal, la 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În argumentarea cerințelor solicitate a invocat că probele administrate la urmărirea penală și cercetate în ședința de judecată sunt pertinente, concludente și admisibile, care confirmă pe deplin comiterea infracțiunii incriminate.

Consideră, că sentința este ilegală, fiind adoptată contrar prevederilor art. 101 și 394 Cod de procedură penală, fiind lăsate fără apreciere probele prezentate de acuzare, și anume: - declarațiile succesoriului părții vătămate Nazari Ec., a martorilor Erhan A., M., Ciobanu I., Buruiană Ig., Crețu Gh., Mangîr A. și a expertului medico-legist V. Starinschi, precum și actele cauzei: procesul-verbal din 01.06.2012 de examinare a actelor anexate la plîngerea lui V. Ciobanu din 21.07.2010 și anume procesul verbal de cercetare la fața locului din 01.06.2004 și raportul de expertiză medico-legală din 02.06.2004, raportul de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012, procesul verbal de cercetare la fața locului a declarațiilor lui Iu. Tabără din 07.11.2011, raportul de expertiză balistică nr. 1717/1718 din 07.06.2012, procesul verbal de percheziție din 26.03.2012 la domiciliul lui Iu. Tabără.

La fel, instanța nu a apreciat concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012, prin care s-a constatat că în corpul victimei au fost depistate două canale paralele penetrante în abdomen, ceea ce confirmă că de fapt în victimă s-au efectuat două împușcături la interval foarte scurt de timp din aceeași armă de foc. Acest fapt este confirmat de dimensiunile și formele alicelor depistate în profunzimea acestor canale. Astfel, declarațiile martorului Tabără Iu. și a lui Doni Șt. precum că au auzit o singură împușcătură nu sunt credibile.

Totodată, au fost stabilite divergențe între declarațiile martorului Iu. Tabără a inculpatului și circumstanțele de fapt stabilite prin intermediul proceselor verbale de cercetare la fața locului și rapoartele de expertiză

medico – legală, instanța de fond evitînd să combată aceste argumente ale acuzării în motivarea sentinței.

Sentința a fost contestată cu recurs de către șef-adjunctul Inspectoratului de poliție Hîncești, care a solicitat casarea încheierii protocolare privind aplicarea amenzii judiciare în sumă de 300 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de acuzatorul de stat și menținută sentința contestată.

Totodată, a fost respins ca nefondat recursul șefului – adjunct al Inspectoratului de Poliție Hîncești Iogor Colodin, declarant împotriva încheierii protocolare a Judecătoriei Hîncești din 29 martie 2013.

5. În motivarea soluției sale, instanța de apel a invocat că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la achitarea inculpatului Doni Ștefan de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal.

În acest context, instanța de apel, a conchis că nu și-a găsit confirmare învinuirea adusă inculpatului privind omorul intenționat al unei persoane, iar în argumentarea acestei concluzii a reținut că de către acuzatorul de stat n-au fost aduse probe concludente în sensul existenței unui raport de cauzalitate direct între acțiunea făptuitorului și decesul victimei, nu a fost probat că decesul victimei a survenit ca urmare a acțiunilor făptuitorului și nu în urma altor circumstanțe.

Reieșind din declarațiile martorilor victima cu inculpatul erau în relații de prietenie, astfel în opinia instanței de apel este lipsită de suport probatoriu circumstanța inclusă de către acuzatorul de stat în actul de învinuire “ostilitatea reciprocă” a relațiilor inculpatului cu victima.

La fel, Colegiul penal a conchis că în speță nu a fost stabilită latura obiectivă a infracțiunii de omor. Mai mult, nu a fost dovedit din ce armă erau alicele extrase din cadavrul victimei, or la acel moment nu a fost

efectuată expertiza balistică, ulterior însă o astfel de expertiză nu a putut fi efectuată din motivul lipsei armelor.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că concluziile procurorului invocate în actul de învinuire sunt doar ipoteze care nu sunt confirmate obiectiv prin probe pertinente.

Totodată, Colegiul penal a menționat că probele prezentate de acuzare în confirmarea vinovăției inculpatului și anume: declarațiile succesoriului părții vătămate Nazari Ec., martorilor Tabara Iu., Erhan Al., Buruian Ig., Mangîr A., Crețu Gh., Șura M., Ciobanu I., declarațiile expertului medico-legist V. Starinschi, precum și actele cauzei: plîngerea cet. Ciobanu V.; procesul verbal de examinare a actelor anexate la plîngerea cet. V. Ciobanu din 01.06.2012; raportul de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012; procesul verbal de cercetare la fața locului a declarațiilor lui Iu. Tabără din 17.11.2011; scrisorile CPR Hîncești; scrisorile MAI nr. 6/1188 din 18.08.2012; procesul verbal de percheziție din 26.03.2012 efectuate la domiciliul lui Iu. Tabără; raportul de expertiză balistică nr. 1717/1718 din 07.06.2012 nu dovedesc vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate inculpatului.

Astfel, Colegiul penal a conchis că instanța de fond prin sentința din 13 mai 2013, legal și întemeiat l-a achitat pe Doni Ștefan de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta săvîrșită de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel cu recurs ordinar au contestat-o acuzatorul de stat și succesoriul legal al părții vătămate Nazari Ecaterina, care invocînd temeiul de drept prevăzut la pct. 6) al alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, au solicitat:

- procurorul casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță în alt complet de judecată.

În argumentarea soluției solicitate recurentul a menționat că instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor administrate pe dosar, fapt ce a adus la achitarea nefondată a lui Doni Ștefan, deoarece vina lui este dovedită prin probele acumulate și prezentate de partea acuzării.

Astfel, probele prezentate în confirmarea vinovăției inculpatului Doni Ștefan urmau a fi apreciate de către instanțele judecătorești din punct

de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, a invocat că instanța de apel nu a dat răspuns la motivele invocate în apel de procuror și anume: cum a putut victima să fie împușcată anume din arma pe care o deținea Doni Șt., armă care după cum afirmă inculpatul era descărcată.

Instanța de apel nu a dat apreciere probelor prezentate în sprijinul acuzării, astfel, nu a luat în considerație declarațiile martorului Ciobanu Ioana, care a relatat că martorii Iu. Tabără și Mangâr A. i-au comunicat că au auzit 2 împușcături una după alta;

La fel, fără careva apreciere a rămas raportul de expertiză medico – legală nr. 68 D din 06.04.2012, din care rezultă că pe corpul victimei au fost depistate 2 plăgi megieșe a abdomenului.

Totodată instanța de apel nu s-a pronunțat asupra explicațiilor expertului medico-legist V. Starinschi, care a relatat că în cazul în care victima ținea mîna la vîrfurile țevei armelor, putea fi și friptură pe mîna, însă pe palmele victimei nu au fost depistate careva leziuni.

La fel, consideră că decizia instanței de apel este lipsită de o motivare adecvată, iar partea descriptivă contrazice dispozitivul deciziei. Astfel, Colegiul penal în decizia adoptată a conchis că instanța de fond întemeiat a reținut că fapta săvîrșită de inculpatul Doni Ștefan *„nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii”* prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, însă analizînd partea descriptivă și dispozitivul sentinței observăm că Doni Șt. a fost achitat pe motiv că *„nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”*;

- succesorul legal al părții vătămate Nazari Ecaterina, care a solicitat casarea deciziei contestate cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță în alt complet de judecată, argumentînd că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului. Atît instanța de fond cît și cea de apel au admis unilateral poziția invocată de partea apărării fără a da o apreciere obiectivă probelor prezentate de partea acuzării .

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Gafton Vasile în numele inculpatului Doni Șt. a depus referințe privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitînd

respingerea acestora ca inadmisibile, argumentînd că în recursul declarant de succesul părții vătămate nu sunt indicate concret motivele care justifică temeiurile legale de casare a hotărîrilor pronunțate în cauză, iar cel declarant de acuzatorul de stat din motiv că autorul recursului nu a invocat asupra căror motive nu s-a pronunțat instanța de apel și prin ce anume motivarea hotărîrii contrazice dispozitivul.

8. Judecînd recursurile ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursurile urmează a fi admise, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Călăuzitoare în acest sens sunt prevederile pct. 22.2. din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005 *„Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”*, cu modificările ulterioare, care stipulează că: *„... în decizie se expune concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel. Nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului”*. Totodată, pct. 23 a hotărîrii sus menționate

prevede că *„Dispozitivul deciziei instanței de apel trebuie să corespundă concluziilor făcute de instanță în partea descriptivă”*.

Avînd în vedere prevederile legale menționate și lecturînd textul deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel, în partea descriptivă a deciziei sale din 24 ianuarie 2014, a conchis că, instanța de fond prin sentința din 13 mai 2013, legal și întemeiat l-a achitat pe Doni Șt. de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta săvîrșită de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, însă conform dispozitivului aceleiași decizii, respinge ca nefondat apelul acuzatorului de stat declarat împotriva sentinței judecătoreiei Hîncești din 03 mai 2013, menținînd sentința atacată, fapt ce induce concluzia că partea descriptivă a deciziei instanței de apel contravine dispozitivului acesteia.

Astfel, analizînd partea motivată a deciziei contestate instanța de recurs statuează că Colegiul penal și-a argumentat soluția adoptată prin prisma faptului că acțiunile inculpatului Doni Șt. nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, pe cînd din sentința Judecătoreiei Hîncești din 03 mai 2013 care a fost menținută, rezultă că Doni Ștefan a fost achitat în baza art. 275 pct. (1) și art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, și anume din motiv *„că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”*.

Colegiul penal menționează că dispozitivul deciziei instanței de apel trebuie să corespundă concluziilor făcute de instanță în partea descriptivă. Considerînd hotărîrea legală și întemeiată, instanța dispune motivat respingerea apelului, indicînd totodată hotărîrea instanței ce a adoptat-o.

Prin urmare, instanța de recurs concluzionează că a avut loc o încălcare de procedură esențială, întrucît din examinarea coroborată a materialelor cauzei, rezultă un viciu juridic la stabilirea temeiurilor de fapt și de drept.

Totodată, atît acuzatorul de stat cît și succesorul părții vătămate critică decizia recurată, invocînd, temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. Instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză evident se constată erori de drept invocate de recurenți, și

în argumentarea poziției sale Colegiul va purcede la verificarea deciziei în cumul cu sentința adoptată pe caz.

Astfel, potrivit apelului declarant unul din argumentele invocate este neaprecierea justă a probelor administrate pe caz de către instanța de fond.

Cu referire la decizia recurată, Colegiul constată că instanța de apel a redat în decizia adoptată conținutul: „declarațiilor inculpatului, succesorului părții vătămate, martorilor Mangîr Alexei, Mangîr Agafia, Tabără Iustin, Donică Ion, Ciobanu Ioana, Ciobanu Ion, Crețu Gheorghe, Buiană Igor, Mihailiuc Andrei, Tabără Olga, Erhan Alexandru, expertului Starinschi Valentin, precum și procesul - verbal de examinare a actelor anexate la plîngerea cet. Ciobanu V. din 01.06.2012, printre care două procese verbale de cercetare la fața locului din 01.06.2004 și raportul de expertiză medico-legală din 02.06.2004, raportul de expertiză medico-legală nr. 68/D din 06.04.2012, procesul-verbal de verificare la fața locului a declarațiilor lui Taboră Iu. din 17.11.2011, scrisorile CPR Hîncești, scrisorile MAI nr. 6/1188 din 18.08.2012, procesul - verbal de percheziție din 26 martie 2012 la domiciliul lui Iu. Tabără, raportul de expertiză balistică nr.1717/1718 din 07.06.2012.”

În acest context, Colegiul, menționînd prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, remarcă că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strînse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atît datele de fapt, cît și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atît prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cît și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Astfel, instanța de recurs menționează că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se finalizează prin

soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinenta, concludenta și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Raportînd prevederile legale și doctrinale menționate la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, expusă în decizia adoptată de aceasta, instanța de recurs evidențiază concluzia acestei instanțe: *„Astfel, nici o probă din cele invocate de procuror în apelul său... fiecare aparte și toate în comun nu dovedesc vinovăția imputată inculpatului ”*

Însă, analizînd declarațiile martorului Tabără Iustin date la urmărirea penală și în ședința instanței de fond *„În timp ce îl așteptam pe cumătru la mașină, el ieșea din pădure, la o distanță de 50 metri, și în mîna dreaptă avea 2 arme în poziție verticală față de corp. Totodată, a menționat că armele le ținea de țevă aproximativ la distanța de 30 cm. de partea de sus.”*(f.d.43 vol. I, 17-verso vol. II) și cele depuse la etapa examinării cauzei în instanța de apel: *„...Nu am văzut ca victima să fi intrat în pădure cu 2 arme deoarece era prea departe”* (f.d.182, vol. III), instanța de recurs atestă că acestea diferă între ele, aspect ignorat de către instanță, fapt ce a dus la apariția discordanței între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor.

La acest capitol, Colegiul penal reține că instanța de apel nu s-a pronunțat nici asupra explicațiilor *expertului Starinschi V., care a comunicat că în cazul în care victima ținea arma de vîrfurile țevii în urma împușcăturii pe mîna victimei avea să fie friptură, însă, pe palmele decedatului nu au fost depistate careva leziuni.*(f.d.12-15,186 vol. III).

Totodată, din declarațiile inculpatului date atît în instanța de fond cît și în cea de apel rezultă că după ce a efectuat împușcătura în capră, acesta a scos cartușele din armă, iar arma a transmis-o lui Ciobanu Mihail (f.d. 58-verso, 211-212 vol. III).

Prin urmare, instanța de apel nu s-a pronunțat în nici un fel asupra faptului cum a putut victima să efectueze împușcătura dintr-o armă, care după cum afirmă inculpatul nu era încărcată cu gloanțe.

La fel, instanța de apel a lăsat fără justă apreciere raportul de examinare medico-legală nr. 68-D din 06 aprilie 2012, potrivit căruia la victimă au fost depistate 2 plăgi megieșe a abdomenului pe stînga, formînd canale, care merg de la stînga spre dreapta, aproape orizontal (f.d. 125 vol. II) în condițiile în care atît inculpatul cît și martorul Tabără Iu. afirmă că în momentul cînd se aflau lîngă mașină au auzit o singură împușcătură.

Totodată, instanța de apel nu s-a pronunțat și asupra declarațiilor martorului Ciobanu Ioana din care rezultă că martorul Mangîr A. la scurt timp după decesul fiului i-a comunicat că a auzit două împușcături una după alta (f.d.29, vol. III).

Neanalizînd minuțios acest cumul de probe, instanța de apel prematur a conchis că: „...nu și-a găsit confirmare învinuirea adusă inculpatului privind omorul intenționat al unei persoane, astfel de acuzatorul de stat n-au fost aduse probe concludente în sensul existenței unui raport de cauzalitate directă între acțiunea (inacțiunea) făptuitorului și decesul victimei, nu a fost probat că decesul victimei a survenit ca urmare a acțiunilor făptuitorului și nu în urma altor circumstanțe.”

Colegiul penal lărgit consideră că instanța de apel s-a expus superficial asupra probelor menționate, fără a le analiza în cumul cu probele prezentate de părți, neelucidînd faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date.

Astfel, din textul deciziei Curții de Apel se întrevește că aceasta a preluat aceleași motive ale sentinței, întemeindu-și soluția pe declarațiile inculpatului și martorului Iu. Tabără, neglijînd o mare parte din argumentele și probele prezentate de acuzare, în rezultat menținînd sentința instanței de fond.

Colegiul penal menționează că, în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia că instanța de fond just l-a achitat pe inculpat, ea urma să dezvăluie această concluzie expunîndu-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, și invocate în apelul procurorului, fapt ce pe caz nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

Rezumînd cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel a grupat o parte din probe, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se pronunțe asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunînd temeiul respectiv cu argumentarea clară a concluziilor sale în decizia adoptată.

Totodată, instanța de recurs consideră ca fiind pripită concluzia instanței de fond, care a fost preluată de instanța de apel, referitor la faptul că prin ordonanța prim –adjunct al Procurorului General A. Pîntea din 07.10.2011, s-a dispus anularea ordonanțelor de neîncepere a urmăririi penale din 01.10.2010 și din anul 2004 și pornirea urmăririi penale în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, *„fără a se argumenta care de fapt sunt circumstanțele noi apărute, care au condiționat emiterea ordonanței analizate”*(f.d.106, 228, vol. III).

La acest capitol, instanța de recurs ține să menționeze că potrivit art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală, în cazurile în care ordonanțele de încetare a urmăririi penale, clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire au fost adoptate legal, **reluarea urmăririi penale poate avea loc numai dacă apar fapte noi sau recent descoperite** ori un viciu fundamental în cadrul urmăririi precedente a afectat hotărîrea respectivă.

Potrivit prevederilor art. 274 alin. (5) Cod de procedură penală, în cazul în care procurorul refuză pornirea urmăririi penale, el confirmă faptul prin ordonanță motivată și anunță despre aceasta, într-un termen cât mai scurt posibil, persoana care a înaintat sesizarea. Aliniatul (7) al aceluiași articol stipulează că dacă ulterior se constată că nu a existat sau că a dispărut circumstanța pe care se baza propunerea de a refuza începerea urmăririi penale, **procurorul anulează ordonanța pe care a emis-o și dispune începerea urmăririi penale.**

Generalizînd cele expuse mai sus Colegiul penal atestă că, în speță nu a avut loc reluarea urmăririi penale după clasarea cauzei, dar urmărirea penală a fost pornită după refuzul în începerea urmăririi penale, prin urmare ordonanța prim –adjunct al Procurorului General A. Pîntea din 07.10.2011 nu putea fi argumentată prin prisma prevederilor art. 287 Cod de procedură penală.

În consecință, Colegiul constată că în speța discutată și-au găsit confirmare temeiurile invocate de recurenți și prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală: *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea hotărîrii contrazice dispozitivul hotărîrii”*, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de instanța de recurs. Mai mult ca atît, la examinarea apelului declarat, de fapt la argumentele invocate de procuror în apel nu s-a dat răspuns motivat, instanța de apel doar s-a expus printr-o frază de ordin general.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide că, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei în instanța de apel pentru rejudecare în alt complet de judecători, în cadrul căreia urmează a fi apreciate probele toate în cumul, la justa lor valoare pentru adoptarea unei soluții juste și corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate de procuror în apel, și cele expuse în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținînd cont de motivele casării deciziei atacate, să înlătore omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Djulieta Devder și succesorul părții vătămate Nazari Ecaterina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui *Doni Ștefan Gheorghe* și dispune rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, publicată integral la 05 august 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Constantin Alerguș

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Iurie Bejenaru